

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709758464/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Lad os snatke sammen lidt,
 „Før du gior paa Dei til Glædesgraven
 „Hjst i Nonnekloster-Havnen
 „Videre det mindste Skridt!
 „Megen Fryd dig Livet end vil byde;
 „Mangen Glæde kan endnu du nyde —
 „Sede skønne Lilivand!
 „Du har nødig en erfaren Mand,
 „Som paa Resten af din Qnde,
 „Naar de lange Aftener begynde,
 „Kælen veed at spare med forstand —
 „Bryd dig ei om Skægget og dets Tappe!
 „Staffell du har ingen Kappe;
 „Hyl dig i min Pels her i min Arm!
 „Den er ei saa magelig og prægtig,
 „Men dog vel saa lun og tryk og mægtig
 „Som en silkebolstret gylden Karm!
 „Kom, du søde Slut! lad ei dit Hjerte
 „Fryse ganske til i eenfom Smerte,
 „Varm det op igjen her ved min Barm —
 „Uden er den kold, men inden varm!”

„Nei! jeg kan, jeg vil ei længer elske —
 „Nei! jeg kan, jeg vil jer aldrig troe —
 „Bort, I Mandfolk! I er' alle velste,
 „Naar det gielder Elskov!” —

„Elskov?” loe

Høit den Gamle — „hvem vel tænker
 „Her paa Elskov? Vinter hedder jeg —
 „Alfens Elskov jeg dig gjerne skænker,
 „Over mit du og kan slaae en Streg!
 „Egteskab er hvad jeg har i Sinde:
 „Bliv kun bare min fru Gemalinde,
 „Og jeg blir paa Stand din Herr Gemal!
 „Se, sig nærmer hjst til din Betryggelse,

„Ret som kalbet, Dræsten Boreas!
„Hør du ikke med en Slags Opbyggelse,
„Midt i din betænkelige Kummer,
„Hvor han os imøde brummer
„Dielens heitidelige Vafs?“

Vor Vestale,
Enten saa hun pib mi eller sang,
Maatte see den Gamle nok engang
Op i Øinene, hvis Sølvblikke
Hun just ikke
Fandt fatale —
Fulde temmelig endnu af Jld,
Der var ikke brændende, men mild.
Da hun havde lidt betænkt sig, lagde
Hun med eet sin Haand i hans, og sagde:
„Slag da Pelsen om mig i en Hast,
„Før jeg mig betænker alt for længe!
„Uden Elskov nemlig — det staaer fast!
„Og naturligviis, hvad angaaer — Senge,
„To —
„Dil jeg være dig en huld og tro,
„From og huuslig stille Gemalinde!“
Suffed — sagde det — og krøb deri —
Nemlig ind i Pelsen. —

I det fjerne
Studsede ved dette Syn hver Stjerne,
Og den lille Nøe med sin Katerne,
Lysed i det samme sluffes i,
Neppe sine egne Øine troede,
Da hun saae
Med den Gamle hendes frøken gaae
Hen til Brudefamilien med det gode —
Hvor lidt koldt naturligviis